

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J. W. i M. W.
przeciwko Syndykowi masy upadłości G. spółce akcyjnej w upadłości w W.
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości G. spółki akcyjnej w upadłości
w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 28 listopada 2024 r., I ACa 610/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[PG]

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko G. S.A. w W. (następca prawny – G. S.A. w K. – [...] Bank Hipoteczny), powodowie – J. W. i M. W., między innymi, wniesli o ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF, zawarta 29 września 2008 r. pomiędzy G. S.A. w K. - [...] Bank Hipoteczny, a kredytobiorcą

– M. W., której jedynymi spadkobiercami są powodowie – J. W. oraz M. W.1, jest nieważna; zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 220.217,58 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 220.217,58 zł od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty. M. W. – spadkodawczyni J. W. (mąż) oraz M. W.1 (syn) umowę o kredyt hipoteczny z 29 września 2008 r. z G. S.A. – [...] Bank Hipoteczny zawierała, jako przedsiębiorca, a jego celem było refinansowanie kredytu mieszkaniowego w B. S.A. oraz sfinansowanie rozbudowy i remontu domu w L., który służył wyłącznie zaspokajaniu jej potrzeb mieszkaniowych. W dniu składania wniosku o kredyt działalność gospodarcza kredytobiorczyni była prowadzona w hali usytuowanej na działce, na której posadowiony był też dom M. W. i powodów, w którym zamieszkiwali. Dnia 30 kwietnia 2019 roku zmarła M. W. Spadek po zmarłej M. W. z mocy ustawy nabyli wprost powodowie: mąż – J. W., w udziale do 1/2 części oraz syn – M. W.1, w udziale do 1/2 części (w małżeństwie M. i J. małżonków W. obowiązywał ustrój rozdzielności majątkowej).

W odpowiedzi na pozew G. Bank S.A. z siedzibą w W., między innymi, wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Dnia 20 lipca 2023 r. postanowieniem Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie ogłosił upadłość G. S.A. w W. Postanowieniem z 6 października 2023 roku Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie z uwagi na ogłoszenie upadłości pozwanego G. S.A. z siedzibą w W.; a następnie podjął postępowanie w części dotyczącej roszczenia powodów o ustalenie, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] indeksowanego do CHF zawarta 29 września 2008 r. jest nieważna i wezwał Syndyka masy upadłości G. S.A. z siedzibą w Warszawie w upadłości do udziału w sprawie w charakterze pozwanego. Pozwany - Syndyk masy upadłości G. S.A w upadłości w W. jest następcą prawnym Ge. S.A. z siedzibą w K., a także G. S.A. z siedzibą w W.

W wyniku rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 15 lutego 2024 r., w szczególności, ustalił, że umowa kredytu hipotecznego nr [...] z 29 września 2008 r. zawarta pomiędzy M. W., której spadkobiercami są powodowie J. W., M. W.1, a G. Spółką Akcyjną [...] Bank Hipoteczny Oddział w Ł., którego następcą prawnym jest Syndyk Masy Upadłości G. Spółki Akcyjnej w upadłości w

W. jest nieważna.

Apelację od powyższego wyroku Sądu I instancji wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu w Szczecinie naruszenie wyszczególnionych przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego. We wnioskach skarżący domagał się, między innymi, uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, zmiany zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, przez oddalenie powództwa w całości. Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie.

Sąd II instancji, w szczególności, odniósł się do zarzutu naruszenia art. 189 k.p.c. przyjmując, że Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał trafnie, że strona powodowa miała interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieważności umowy kredytu, mimo posiadania roszczenia dalej idącego o zapłatę świadczeń nienależnych. Argumentacja przeciwna strony pozwanej okazała się nieuzasadniona, albowiem sprowadzała się do formalistycznego pojmowania interesu prawnego (art. 189 k.p.c.) i wąskiego rozumienia stanowiska, że jeżeli strona może wystąpić z roszczeniem o zasądzenie świadczenia, to przesądza to o braku interesu prawnego w żądaniu ustalenia prawa lub stosunku prawnego. W efekcie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, strona powodowa posiadała interes prawny w ustaleniu nieważności umowy kredytu. W dalszej kolejności Sąd II instancji odniósł się do istoty sporu pomiędzy stronami spornej umowy kredytu, która to istota w realiach sprawy dotyczyła przede wszystkim oceny zawartych w analizowanej umowie postanowień dotyczących sposobu przeliczania świadczeń obu stron z waluty polskiej na walutę objętej mechanizmem indeksacji, czyli franka szwajcarskiego i odwrotnie. Odnośnie do statusu prawnego kredytobiorczyni, Sąd II instancji stwierdził, że w chwili zawarcia umowy o kredyt prowadziła ona działalność gospodarczą, jednakże zawarcie umowy nie pozostawało w bezpośrednim związku z tą działalnością. Kredyt został udzielony na cel mieszkaniowy. Z tego względu należało przyjąć, że spadkodawczyni powodów przysługiwał przymiot konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., a tym samym zawarta umowa podlegała ocenie w kontekście przepisów art. 385¹ i następnych k.c. W ocenie Sądu odwoławczego zawarte w poddanej pod osąd umowie klauzule indeksacyjna i spreadowa

kształtowały prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały jego interesy (art. 385¹ § 1 k.c.), co prowadziło, w efekcie, do potraktowania ich jako niedozwolonych. Redagując postanowienia umowne Bank niewątpliwie przyznał sobie prawo do jednostronnego regulowania wysokości świadczenia wypłaconego przez niego na rzecz kredytobiorczyni, a także rat kredytu poprzez wyznaczanie w tabelach kursowych kursu kupna i sprzedaży franka szwajcarskiego oraz wartości spreadu walutowego (nie wiążąc się zarazem względem konsumenta żadnymi weryfikowalnymi kryteriami ustalania). Konkludując, Sąd II instancji uznał, że Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że klauzula indeksacyjna - podobnie jak wszystkie inne postanowienia umowy i ogólnych warunków kredytowania odwołujące się do bankowej tabeli kursów walut obcych jako wiążącego dla kredytobiorcy przelicznika wysokości zobowiązania - miały charakter niedozwolony. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Okręgowy doszedł do prawidłowego wniosku, że zastosowanie abuzywnej klauzuli dotyczącej sposobu przeliczania świadczenia kredytodawcy i kredytobiorcy wyrażonej w walucie polskiej na walutę obcą stanowiło samoistną i wystarczającą przesłankę nieważności umowy w kontekście jurydycznym tworzonej przez normy prawa materialnego interpretowane zgodnie z normami prawa europejskiego tworzącymi system ochrony konsumenta. W konsekwencji w realiach sprawy, jak zważył Sąd odwoławczy uznać było trzeba, że wyeliminowanie uznanych za abuzywne klauzul spowodowało „upadek” całej spornej umowy; uznane za niedozwolone postanowienia umowne zawarte w umowie kredytu zawartej przez strony co do zasady nie mogły wiązać strony i być zastąpione przez żadne regulacje prawne. Ostatecznie Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok rozstrzygający o żądaniu powodów w pełni odpowiada prawu; wbrew zarzutom i wywodom apelacji nie narusza przepisów prawa materialnego krajowych i unijnych. Konstatacja ta legła u podstaw oddalenia apelacji w pozostałym zakresie - w oparciu o art. 385 k.p.c. - jako bezzasadnej.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 28 listopada 2024 r. - sprostował zaskarżony wyrok w ten sposób, że oznaczył go za jako wyrok częściowy (pkt 1); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt 2); oddalił apelację w pozostałym zakresie

(pkt 3).

Pozwany - Syndyk masy upadłości G. S.A. (w upadłości) w W. - skargą kasacyjną zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28 listopada 2024 r., w części, tj.: w zakresie pkt 3 rozstrzygnięcia, którym Sąd II instancji oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie, opierając skargę na zarzutach naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 pr. up. oraz art. 145 ust. 1 pr. up. i art. 263 pr. up. oraz na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, to znaczy: art. 22¹ k.c.; art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o CEiDG; art. 84 § 1 pr. Up; art. 145 ust. 1 pr.up; art. 189 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzające się do pytania: „Czy postanowienie umowy kredytu mające charakter klauzuli abuzywnej może być uznane za bezskuteczne wobec masy upadłości (art. 84 ust 1 PrUp,) wobec tego, że postanowienie prowadzi do upadku umowy na skutek usunięcia z niej klauzul abuzywnych, a zatem utrudnia ono osiągnięcie celu postępowania upadłościowego jakim jest pełne zaspokojenie wierzycieli, poprzez skutek w postaci upadku umowy kredytu zawartej przez kredytodawcę i brak spłaty rat takiego kredytu do masy upadłości” – zagadnienie pierwsze oraz do pytania: „Czy postępowanie sądowe z powództwa kredytobiorcy o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z umowy kredytu waloryzowanego (indeksowanego albo denominowanego) do waluty obcej, wytoczone przeciwko upadłemu bankowi (kreditodawcy), jest sprawą „o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości” w rozumieniu art. 145 ust. 1 pr. up. i tym samym podlega zawieszeniu na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 lub art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 i w zw. z art. 145 ust. 1 pr. up. do czasu rozpoznania zgłoszenia wierzytelności na liście wierzytelności lub odpowiednio, odmowy uwzględnienia wierzytelności na liście i wyczerpania trybu określonego ustawą?” – zagadnienie drugie; a ponadto, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj.: art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 i w zw. z art. 145 ust. 1 pr. up. oraz art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 w zw. z art. 145 ust.

1 pr. up.

W ocenie skarżącego rozstrzygnięcie powyższych zagadnień prawnych położy kres istotnym wątpliwościom dotyczącym wykładni przepisów prawa czy postępowanie w sprawie o ustalenie nieważności umowy kredytu lub niektórych jej postanowień podlega zawieszeniu do czasu rozpoznania zgłoszenia wierzytelności na liście wierzytelności na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 i w zw. z art. 145 ust. 1 pr. up. (ewentualnie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 w zw. z art. 145 ust. 1 pr. up.) — i może być podjęte przeciwko syndykowi dopiero w przypadku, gdy w postępowaniu upadłościowym wierzytelność wynikająca z tego powództwa po wyczerpaniu trybu określonego ustawą nie zostanie umieszczona na liście wierzytelności. W ocenie Syndyka postępowanie sądowe z powództwa kredytobiorcy o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z umowy kredytu indeksowanego (waloryzowanego albo denominowanego) do waluty obcej wytoczone przeciwko upadłemu bankowi (kredytodawcy) jest sprawą „o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy” w rozumieniu art. 145 pr. up. Jak wskazał skarżący, w swoim wywodzie prawnym, przekonującym jest stanowisko, że roszczenie o ustalenie nieważności umowy wiąże się z wierzytelnością kredytobiorcy - konsumenta wobec kredytodawcy - upadłego banku o zwrot świadczenia nienależnego. Wartość świadczenia, do którego jest zobowiązany upadły bank na skutek nieważności umowy, wyznacza kwotę roszczenia o ustalenie nieważności („wierzytelności”), a roszczenie dotyczy bez wątpienia masy upadłości i tym samym podlega zgłoszeniu do listy jako „wierzytelność”. W efekcie zdaniem skarżącego wskazane przezeń przesłanki tzw.: „przedsądu”, tj. - art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 2 k.p.c. uzasadniają przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

We wnioskach skarżący domagał się, między innymi, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w zaskarżonej części i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie apelacji pozwanego i oddalenia powództwa o ustalenie nieważności spornej umowy kredytowej, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie lub innemu sądowi równorzędnemu, ewentualnie, uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w

zaskarżonej części oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie w zakresie jego pkt. I rozstrzygnięcia, to jest ustalającym nieważność spornej umowy kredytu oraz przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę pozwanego powodowie wniesli o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, a w przypadku jej przyjęcia przez Sąd Najwyższy o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym z tytułu zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4

lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący powołał się w skardze kasacyjnej na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., lecz żadna z nich nie wystąpiła.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ. i z 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecnictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ., z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. i z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienia prawne nie mają charakteru istotnego, zaś wskazane kwestie interpretacyjne nie budzą poważnych wątpliwości i zarówno opisane problemy prawne, jak i zgłoszone wątpliwości interpretacyjne mogą być rozwiązane przy zastosowaniu podstawowych zasad wykładni przepisów prawnych.

Ochrona konsumentów należy do priorytetowych zadań w polityce i prawodawstwie unijnym, czego wyrazem jest art. 38 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Przepisy regulujące niedozwolone postanowienia w umowach zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami zostały wprowadzone do

kodeksu cywilnego w wyniku implementacji do polskiego porządku prawnego dyrektywy Rady 93/13. W przypadku stwierdzenia nieważności umowy kredytowej zawartej przez konsumenta przedsiębiorcy również przysługuje roszczenie o zwrot świadczenia spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy.

Powództwo konsumenta - kredytobiorcy o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. nieistnienia (nieważności) stosunku prawnego z umowy kredytu waloryzowanego (indeksowanego albo denominowanego) do waluty obcej, wytoczone przeciwko upadłemu bankowi (kredytodawcy), nie stanowi realizacji wierzytelności w postaci roszczenia i dlatego tego rodzaju postępowanie sądowe nie może być zakwalifikowane jako sprawa o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości w rozumieniu art. 145 ust. 1 oraz art. 263 pr. upadł. Roszczenie materialnoprawne jako takie jest identyfikowane z prawem lub uprawnieniem, które są określone w ten sposób, że wierzyciel może żądać od dłużnika konkretnego zachowania się. Cechą charakterystyczną roszczeń jest nie tylko to, że z góry jest określony adresat obowiązków, ale zarazem to, że określone jest konkretne zachowanie się obowiązane.

Klasycznym przykładem tak skonstruowanego roszczenia jest wierzytelność wynikająca ze stosunku zobowiązaniowego i według art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

W powołanych przepisach prawa upadłościowego chodzi rzecz jasna o zobowiązania pieniężne oraz o zobowiązania majątkowe niepieniężne upadłego, które mogą być przekształcone w zobowiązania pieniężne (art. 91 ust. 2 w zw. z art. 240 pkt 2 in fine oraz art. 246 pr. upadł.). Oczwistym jest też że żądanie ustalenia nieistnienia stosunku prawnego nie może być przeliczone na sumę w rozumieniu art. 245 ust. 1 pkt 3 pr. upadł. Poza tym pozytywne rozstrzygnięcie takiego żądania na drodze sądowej nie jest tytułem egzekucyjnym podlegającym przymusowemu wykonaniu, tak jak wyciąg z zatwierdzonej przez sędziego komisarza listy wierzytelności, zawierający oznaczenie wierzytelności oraz sumy otrzymanej na jej poczet przez wierzyciela (art. 264 ust. 1 pr. upadł.).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. (mając na uwadze okoliczność, że postępowanie kasacyjne w odniesieniu do całości żądania o ustalenie - jako żądania majątkowego niepieniężnego odrębnego w stosunku do roszczenia o zapłatę - zostało zakończone), w zakresie zaś odsetek, opierając się na art. 98 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 19 ust. 1 i art. 31 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) oraz przy uwzględnieniu § 2a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (jedn. tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2324). Zasądzone koszty obejmują wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według stawki minimalnej (§ 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - jedn. tekst: Dz. U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

Władysław Pawlak

[PG]

[a.ł]